PRÍSAHA PROTI MODERNIZMU

Pápeža Pia X. (1910)

Sv. Pius X. Pápež v r. 1903-1914

PRÍSAHA PROTI MODERNIZMU. (Sv. Pius X. 1910)

(Zloženie prísahy sa vyžadovalo od celého kléru, činného v pastorácii alebo vo vyučovaní.)

Prijímam a pridržiavam sa pevne všetkého a každej jednotlivosti, čo bolo neomylným magistériom Cirkvi určené, ustanovené a vysvetlené, najmä tých častí učenia, ktoré sú v priamom protiklade k bludom súčasnej doby.

Po prvé: Vyznávam, že Boha, pôvod a cieľ všetkých vecí, možno s istotou spoznať a dokázať prirodzeným svetlom rozumu z toho, čo „*bolo stvorené*", t.j. skrze viditeľnú časť Božieho stvoriteľského diela, ako príčinu cez účinky.

Po druhé: Prijímam a uznávam vonkajšie dôkazy zjavenia t.j. Božie diela, predovšetkým zázraky a proroctvá, za celkom isté znamenia Božského pôvodu kresťanského náboženstva. Pevne sa pridržiavam toho, že sú najlepšie prispôsobené duchu všetkých čias a chápavosti všetkých ľudí, a to aj v súčasnosti.

Po tretie: Pevne verím, že Cirkev, strážkyňa a učiteľka zjaveného slova, bola bezprostredne a priamo založená samým pravým a historickým Kristom počas jeho pozemského života a že bola vybudovaná na Petrovi, prvom z apoštolskej hierarchie a na jeho nástupcoch všetkých čias.

Po štvrté: Úprimne prijímam učenie viery, ako sa nám uchovalo vždy v tom istom zmysle a v tom istom význame od apoštolov skrze pravoverných cirkevných Otcov, a preto celkom zavrhujem bludnú myšlienku o vývoji dogiem akoby dogmy počas času menili zmysel a význam a akoby terajšie dogmy boli odlišné od tých, ktorých sa svätá Cirkev katolícka predtým pridržiavala. Takisto zavrhujem každý blud, na základe ktorého je Božský poklad viery, ktorý bol odovzdaný svätej Cirkvi katolíckej, Kristovej neveste a ktorý má byť ňou verne strážený, nahrádzaný nejakým výplodom filozofického myslenia alebo výplodom ľudského vedomia, ktoré sa vraj ľudským úsilím postupne formovalo a v budúcnosti sa má v neustálom pokroku ďalej zdokonaľovať.

Po piate: Pridržiavam sa celkom pevne toho a úprimne vyznávam, že viera nie je nejaký slepý náboženský cit, ktorý vyviera z temnôt podvedomia pod tlakom citu srdca a náklonnosti mravne sformovanej vôle, ale že je skutočným súhlasom rozumu s pravdou, prijatou zvonka „z počutia"; ktorou pre autoritu nanajvýš pravdovravného a verného Boha uznávame za pravdivé to, čo bolo od neho, Boha osobného, nášho Stvoriteľa a Pána, povedané dosvedčené a zjavené.

S patričnou úctou sa podriaďujem a celým srdcom sa pripájam ku všetkým odsúdeniam, vyhláseniam a predpisom, ako sa nachádzajú v encyklike „Pascendi dominici gregis" a v dekréte „Lamentabili", najmä so zreteľom na to, čo sa vzťahuje na tzv. históriu dogiem. Zavrhujem aj blud tých, ktorí tvrdia, že viera predkladaná Cirkvou môže byť v rozpore s historickou skutočnosťou a že katolícke články viery, ako sa chápu dnes, by sa nemohli dať do súladu s pravdivejšími začiatkami kresťanského náboženstva.

Odsudzujem a zavrhujem aj mienku tých, ktorí hovoria, že vzdelaný kresťan žije dvojitú existenciu, jednu veriaceho a druhú historika, ako keby historikovi bolo dovolené zastávať to, čo protirečí pravde viery veriaceho, alebo ako keby historik smel vytvárať predpoklady, že pri neexistencii priameho popretia dogiem, z toho vyplýva že dogmy sú buď falošné alebo pochybné.

Takisto zavrhujem taký spôsob posudzovania a vysvetľovania Svätého písma, ktorý nedbá na tradíciu Cirkvi, na obdobnosť viery („analogi a fidei") a noriem Svätej stolice, osvojuje si výmysly racionalistov a uznáva práve tak nedovolene, ako aj neuvážene textovú kritiku za jedinú a najvyššiu normu.

Zavrhujem aj názor tých, ktorí sa pridržiavajú toho, že učiteľ teologickej historickej vedy alebo spisovateľ v tejto oblasti by sa mal najprv vzdať každého predpojatého názoru o nadprirodzenom pôvode katolíckej tradície alebo o prisľúbení Božej pomoci pri trvalom zachovaní každej jednej zjavenej pravdy; že spisy jednotlivých Otcov by sa mali vysvetľovať podľa čisto vedeckých zásad, pričom sa vylučuje akákoľvek cirkevná autorita, a to s takou istou slobodou myslenia, s akou sa zvyčajne skúma akákoľvek svetská písomná historická pamiatka.

Napokon vyznávam a úplne sa dištancujem od bludu, ktorý modernistov vedie k tvrdeniu, že v posvätnej Tradícii sa nenachádza nič Božské, alebo a to je ešte horšie, že túto chápu v panteistickom zmysle, takže už nezostane nič iné, iba holá a jednoduchá skutočnosť, ktorú je nutné postaviť na úroveň všeobecných historických skúseností: totiž, že ľudia samotní svojou usilovnosťou, svojim dôvtipom a svojou duševnou schopnosťou postupne rozvíjali náuku začatú Kristom a jeho apoštolmi.

A preto sa pevne pridržiavam a až do posledného dychu svojho života sa budem pridržiavať viery Otcov o bezpečnom dare pravdy, ktorý je, bol a stále bude v apoštolskej postupnosti biskupskej služby; nie aby sa zastávalo to, čo by sa mohlo zdať lepším a vhodnejším podľa kultúry tej ktorej doby, ale aby úplná a nemeniteľná pravda, od počiatku hlásaná apoštolmi, nikdy nebola inak verená a nikdy inak chápaná.

Sľubujem, že toto všetko budem verne, úplne a úprimne zachovávať a nedotknuté chrániť a že sa ani v učení, ani slovom, ani písmom od toho neodchýlim. Tak sľubujem, tak prisahám, tak nech mi pomáha Boh a tieto sväté Evanjeliá.

Zdroj: http://rexcz.blogspot.com/2011/10/protimodernisticka-prisaha.html

http://www.papalencyclicals.net/pius10/p10moath.htm